Біжить хлопчик, білий чубчик, мов курча;
Підганяє паличкою обруча.

За ним сонце, наче мати,— навздогін:
Щоб не впав та не побився він!

По долині, по стежині, біля круч
Біжить сонце, білий чубчик та й обруч.

І нема, немає в світі далини,
Де спинилися б невтомні бігуни.

Ах, обруч! Куди, куди він так жене
По стежині через поле весняне?

Я питаюсь, бо ж то я — оте хлоп'я,
А те сонце — то матусенька моя.